

Tercine o večni luči.

Luč je, ki vaš pogled ni vanjo zrl,
vaš up je ni ovenčal s hrepenenjem,
odkril je ni obup, ko vas je trl!

Vseh vekov luč gori med dni vrvenjem,
nadsolnčen plamen, bel ko sneg višin,
mirno, ko biser dna pod valovenjem.

V krasoti je in v studu teh dolin,
in zlo in blagor, kar v očesu tone,
je zgolj megla pred lučjo globočin.

V pratok življenja njena glorijska klona:
vsa silna, vsa svetejša je od nas,
je Mi-nad-Nami skozi vse eone,

Do nje ne vidi smrtnosti obraz;
trepetu redkih ur se razodeva,
ko groza tajna zagrmí ukaz

pogledu v tujost lastnega odseva
in ko je duh sam sebi prepuščen
v slutnjah noči in v težki žeji dneva.

A tiste hipe kakor mrtev sen
telo za nami gine, mine, pade —
in nas ni več, in Jaz je izgubljen.

Svetlobe ocean le, v miriade
nebrojev žarkov se razlivajoč
in spet nazaj tekoč v svoje prepade,

— ta zdaj utriplje kakor stotisoč
čarobnih, nerazbranih zagonetek, —
svet ognja božjega, vsevišnja Moč!

Vse, vse je Luč! In kar je naših spletek,
v globinah eno je na večni čas,
zlo in dobrota, konec in začetek.

To vse je majhno, je bežeč le glas,
kopneč oblak, ne noč, ne mrak, ne jasnost,
nevreden brazd, ki vam grdé obraz.

O, kaj bi, bratje, naših solnc ugasnost:
Luč prabrezkončna je brez senc zemljé!
O, kaj bi nji dobrot in zmot opasnost!

Pa kaj bi nji človeške vse stezé,
vse blodnje do popolnosti, do greha,
kaj nji — nizkotnih sreča in gorje!

Resnično, ure so, brez igre smeha
pred vzhodom sreče, in brez solznih srag
nad brezdnom tuge, ko beži uteha, —

so ure: plahi duh prestopi prag
in obstrmi in se s seboj začudi,
in brez glasu mu pada prošnja v zrak:

„O bratje! Naj se v prah še danes zgrudi
minljivost vsa, kar naših je reči,
ne luč, ne mrak nam misli več ne mudi!

Umolkne naj, kar v srcu koprni;
bodimo žarki le notranje glorijske,
le igra črt na licu večnosti!

Zdaj sijmo: naša luč od vekomaj
na veke sveti naj, molčeče morje,
ki brez bregov razliva se v obzorje
in brez valov premišlja svoj sijaj . . .“

Vladimir Levstik.

